

INGEZONDEN.

DOCTORSTITELS.

Waarde Gérant!

De Heeren RÜMKE EN DEN HOUTER zijn niet best te spreken over ons, Nederlandsche artsen, die een buitenlandschen doctorstitel hebben verworven. Wij hebben in hun oog een leelijke daad gedaan. Dit zeggen zij wel niet zoo onomwonden; daartoe getuigt hun schrijven te veel van klassiek fatsoen. Maar toch wij hebben „in het najagen van titels en eer” een weg bewandeld, die „niet onvoorwaardelijk de rechte genaamd kan worden”. De geachte schrijvers begrijpen niet, waarom wij het ornament van het wordeke „Dr.” toch zoo sterk begeeren. „Is het”, zoo vragen zij, „omdat de doctorsbul nu „eenmaal het einde aanwijst van de academische loopbaan?”

Het antwoord kan m. i. volkomen bevestigend luiden. Onze begeerte naar den doctorstitel was dezelfde als de bunne, en onze eerzucht naar het mij voorkomt niet van een lager gehalte.

Ik gevoel levendig welk genot wij missen, nu wij niet, zooals onze collega's, die het gymnasium hebben bezocht, in de gelegenheid zijn, des avonds onzen HIPPOKRATES of ASKLEPIADES op te slaan en onze ervaringen van den afgelopen dag te louteren aan de bronnen der klassieke geleerdheid.

Maar nu wij dit voorrecht derven, vragen wij of het rechtvaardig is, dat wij bovendien tegenover het publiek en voornamelijk ook tegenover onze buitenlandsche collega's een titel moeten missen, die in alle beschaafde landen wordt beschouwd als het merk eener welvolbrachte, academische studie.

Een door niet velen meer verdedigde wetgeving gunt dezen titel aan een deel onzer artsen, onthoudt hem aan een ander deel; nadat allen te zamen dezelfde studie en volkomen gelijksoortige examens hebben doorgemaakt.

Geen wonder, dat het dus achtergestelde deel met vreugde gebruik maakt van de gelegenheid die het buitenland biedt, om den terecht begeerden titel te verwerven. Dat, gelijk de Heeren RÜMKE EN DEN HOUTER schrijven, deze titel aldaar door Nederlanders zoo dikwijls met den hoogsten graad wordt behaald, getuigt toch waarlijk niet tegen hen. Ook is het bekend, dat aan de Deutsche Universiteiten, die het meest door de Nederlandsche artsen worden bezocht, ons geneeskundig onderwijs in een voortreffelijken naam is gekomen.

Het komt mij voor, dat de geachte Schrijvers niet zeer rechtvaardig zijn, wanneer zij betoogen, dat het ons „aan gelegenheid, kracht of lust mangelt” om hier ons doel te bereiken, en wij daarom „met minder inspanning” den titel elders gaan halen.

Aan „kracht of lust” ontbreekt het niet; alleen aan de „gelegenheid”, en dat wijl in de schooljaren onze ouders voor ons de burgerschool, en niet het gymnasium hebben uitgekozen. De eisch, dat wij, „eierzuchtigen s. v. v., met „inspanning van alle krachten en met ontwikkeling van de energie, die in „hen is” naar den Nederlandschen titel zouden streven, kan niet ernstig ge-

meend zijn. Zulks toch zou beteekenen het verspillen van eenige kostbare levensjaren, die in dienst van de wetenschap onzer keuze heel wat nuttiger zouden zijn te gebruiken.

De verzuchting der schrijvers over de gemakkelijkerheid, waarmede de buitenlandsche titel wordt verworven, zou slechts opgaan, wanneer van de doctorandi voor het verkrijgen van hun titel hier te lande meer inspanning werd vereischt. En zulks is niet het geval.

Daar algemeen wordt gevoeld, dat op gronden van billijkheid aan de artsen het recht ter verkrijging van den doctorstitel toekomt, is, gelijk dit *Tijdschrift* opmerkte, de oppositie tegen het voeren der vreemde titels steeds zeer zwak gebleven. Ook meen ik, dat de Heeren RUMKE en DEN HOUTER het inderdaad niet zoo kwaad met ons meenen, al betreuren zij het ook in vage termen, dat de Wet ons niet met straf bedreigt!

Ik ben het met de geachte collega's eens, dat men onder kunstbroeders hier te lande den doctorstitel niet behoeft. De Nederlandsche doctoren, die allen onze merkwaardige wetgeving met haar consequenties kennen, weten het, dat hun titel hen wetenschappelijk niet verheft boven den ongepromoveerden arts. En daarom ook gunnen zij aan collega's, die hun volkomen gelijk staan, denzelfden titel gaarne, al is die ook „niet in hun vaderland rechtmatig verworven.”

Amsterdam, 12 Februari 1897.

H. BURGER.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

NEW-YORK. — Een proces. Door een jongen van elf jaren, in rechten vertegenwoordigd door zijn moeder, is een eisch tot schadevergoeding ingesteld tegen een gasthuis te Chicago. Drie dagen voor zijn geboorte heeft zijn moeder zich bezeerd op de lift van het gasthuis. Bij zijn geboorte bleek zijn linker been opgetrokken te zijn, met contractuur van de buigers. Thans gaat hij nog mank, ook aan hebzucht, immers hij verlangt 50.000 Doll. vergoeding (*M. R.* 30 Jan.).

KAMEROEN. — Genezing van wonden bij de negers. Dr. PLEHN, den lezers van dit *Tijdschrift* bekend door zijn onderzoekingen over de zwartwaterkoorts, heeft in de *Deutsche med. Wochenschr.* merkwaardige dingen over zijn zwarte landgenooten medegedeeld. Vijf mannen hadden à bout portant schrootladingen ontvangen, bestaande uit stukjes ijzer, ijzerdraad en steentjes. Daarna hebben zij 21 dagen onder stortregens gewandeld, en kwamen geheel genezen te Kameroen, zonder eenige behandeling. Onder andere verbazingwekkende gevallen heeft hij behandeld een vrouw, die op een groote glazen kruik gevallen was, waardoor haar buik geopend was, zoodat de darmen prolabeerden, en die eerst na 18 uren in behandeling kwam. Nadat de ingewanden ontdaan waren van de aangekleefde zandkorst, werden zij met moeite naar binnen gebracht. Geen peritonitis; volkomen genezing in 40 dagen. PLEHN acht het een regel, dat de verwonde